

VERSEK

Hosszú napok,
nincs kezdetük,
a világ megfélelkezik magáról – így fejeződnek be,
üresen, a keresztutak szomorúságára feszítették őket,
önmaguktól beteg napok,
mint az útszéli keresztetek, melyekben
Isten magánya fürdik,
hosszú napok, nincs kezdetük, se végük,
az életed napjai,
régiben, amíg a szem ellát,
egy holtvágányon.

*

Egy berkenye;
egyedül,
egyedül az éggel, a széllel,
önmagával.
Egy berkenye, mely
csak emlékezik önmagára,
önmagára, az égre
és a szélre;
a felejtésből nem visz
magával mást, csak
a semmi emlékét.

4

A nap felölti az örökkévalóságot;
a láthatár önmaga végső pontjáig üres,
a madarak a semmibe hullnak az égről.
Öregszik bennünk a magány.
A tarlók a legmélyebb álom
kéjéről álmodnak;
a vizek rozsdát sodornak a homokra.
Öregszik bennünk a magány.
Minden olyan, mint volt? Csak a kezed
érintette vállad; nagyokat nyög a hallgatás.
A nyárfák vérük mézét folytatják.
Öregszik bennünk a magány.
Az árnyak végignéznek a társukon.
A nap felölti az örökkévalóságot.

(Fordította: Demény Péter)

